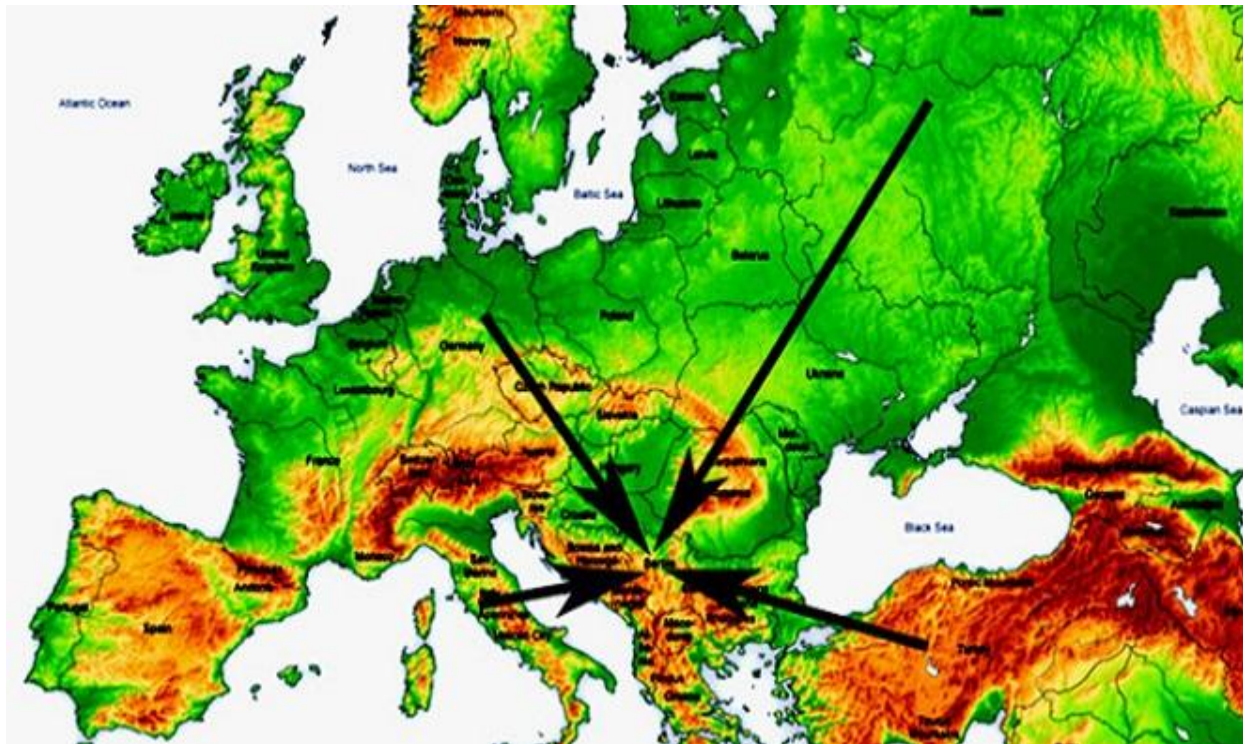

SATENA MUNDI, књига о „Вратима народа“ (Забрањена историја Срба)

Јован Пејин, историчар који је на ХРТ-у јавно Хрвате назвао геноцидним народом, поводом *Catena mundi* је рекао: Овај зборник се не свиђа ултра левици, нити глобалистима и “ојропљанима”, Србима који ниподаштавају све оно што је створено протеклих векова!

Историографија показује својим садржајем сложене и немерљиве појаве кроз трајање народа. Ову идеју имао је на уму Предраг Драгић Кијук када је почео да припрема зборник *Catena mundi* или *Врата света* [прев. Ј.П.]. Сматрао је да историјске појаве потребно поново сагледати, да изнова проверимо и утврдимо њихове вредности. Оваквим поновним изучавањем утврдићемо временску разлику у свести читалаца и да стварност коју су преживела или одживела старија поколења схватимо онако како су се догађаји десили и процеси трајали.

Овде лежи тајна успеха двотомног зборника радова које је Предраг Драгић Кијук сакупио одабрао и поново објавио под насловом *Catena mundi*! Србија се на свом северу налази на ширем ободу панонске низије, заузима средишњи и западни Балкан и спушта дубоко на његов југ до самих обала Белог мора. Београд на ушћу двеју река, Саве у Дунав, високо постављен на Ташмајданском гребену, на чијем билу се налази древна тврђава контролише простор према северозападу до ушћа реке Драве у Дунав и реке Мориш у Тису па све до Будимпеште, а затим дубоко на југ до града Ниша.

Са истока прихвата путнике који се крећу речно-морским путем од Одесе са циљем у Ђенови на Западу. Са севера прихвата путнике који су пошли из Хамбурга за Београд, Солун, Цариград и даље на Блиски исток и Африку.

Овим чињеницама Предраг Драгић Кијук оправдава име зборника *Catena mundi* и идеју да се припреми оваква књига, са жељом да се провери и потврди улога Словена , посебно Срба на просторима *Врата народа*.

Зборник радова настао је из потребе да у критичном времену распада бивше државе и грађанских ратова на Балкану укаже на значај Срба као народа и да их опомене да се усправе у времену када пуцање окова којима су успавани југословенством и идеологијом која их је оријентисала ка социјалној пракси и животној филозофији „ту кнежеви нису ради кавзи, ал је рада сиротиња раја...“, идеологије која је крајње злоупотребљена.

Зборник је попуњен пажљиво одабраним радовима значајних аутора не само Срба. Овде су презентирани радови Руса, Француза, Немаца и других Европљана. Читамо путничке записе који су сведочанства о ономе шта су видели пролазећи кроз српске земље и поново после велике паузе од неких скоро седамдесет година, читамо и мало познате радове о Словенима – њиховој најранијој прошлости која је свесно, под идеолошким притиском потискивана из свести српских читалаца.

Саопштене су ослободилачке идеје текстовима народних трибуна, презентовани су закључци како и у ком правцу да усмеримо наше политичко и национално интересовање за будућност српског национа и обновљен став о српском становишту у националној политици. Упрошћено речено поручио је: **Срби, усправите се!**

Поред реченог, сасвим свесно, Предраг Драгић Кијук пажљиво је одабрао и унео текстове који ће допринети обнови националне свести код Срба „сва три закона“, како је именовао нашу вишеконфесионалност Вук Караџић, која је била на издицају обновити под ударима побуњеника, терориста и сепаратиста у Словенији и Хрватској, којима су се придружили и други. Дуго је српска историографија била притиснута југословенством и идеологијом марксизма-лењинизма-титоизма и кроатокомунизма. Овај последњи оставио је најдубљи траг у свести српске елите и народа захваљујући пажљивој партијско-идеолошкој контроли катедара за историју у Београду, Новом Саду, Приштини и Нишу.

Кроатокомунистичка историографија је створила слику о српској прошлости онако како су идеолошки теоретичари замислила да треба да изгледа а не онако како се стварно одиграла и како су догађаји записивани у манастирима, црквама, трговачким књигама али и ретким књижевним делима.

Сетимо се у овом тренутку док говоримо о делу Предрага Драгића Кијука, другог једног аутора – Милорада Панића Сурепа. Он је, трагајући за судбином српске књиге, на њиховим маргинама налазио и изчитавао разне записе и поруке и сакупио текстове за зборник који је назвао „Када су живи завидели мртвима“.

Кроатокомунистичка историографија створила је једну школу, тачније, осликала живот српског народа у прошлости као балканског дивљака, прљавог, чупавог и осиног, без културе, без језика и без писмена! Овај балкански хегемон устремио се на друге балканске народе, у првом реду на Хрвате па потом Словенце и нове политичке народе – Црногорце, Македонце и националне мањине који су потпуно обесправљени живели у сиромаштву. Насупрот овој слици, српски народ живео је исто као и други народи, са малим надницама и у малим, често влажним становима.

Српска елита, која је издржавала државу и тражила исто то од других, била је уништена после Другог светског рата, па испада да све што је урађено после 1945. године у привреди и култури било је под будним надзором и великом бригом партијске номенклатуре КПЈ/СКЈ.

Историјска и друге сродне науке, етнологија и антропологија имају утицај на политику и идеологију. Али, Срби су се удаљили од самих себе под утицајем идеологије коју нису успели да поставе на право место које јој припада у политици и историографији, него је идеологија поставила историографију на место пропагандисте њене политичке воље.

Управо због тога не можемо да прелазимо ћутке преко догађаја који су под идеолошким притиском затрпавани у заборав, када смо угрожени исто као пре двадесет година и као пре седамдесет.

Од нас се тражи да се одрекнемо сами себе, да се одрекнемо од онога што смо били и што јесмо како би нам забранили да то исто будемо у будућности.

Од нас се тражи да обновимо југословенство а потом пошто ни то није било довољно да се одрекнемо државе и делова свог народа као 1920, после склапања мировног уговора у Версају, 1924, када је КПЈ донела одлуку да се изведе револуција и формирају од државе јужних Словена совјетске републике, 1928, када су створене бановине и прокламовано наднационално југословенство, 1928, када је КПЈ у Дрездену донела одлуку о разбијању Југославије, 1941, када је разбијена Југославија, подељена и створена геноцидна држава хрватског народа НДХ, 1946, када је прокламована ФНРЈ, 1992, када је разбијена под ударима НАТО снага, САД и Немачке југословенска федерација, а Срби који су бранили федерацију и српске земље проглашени због борбе за одржање за главне кривце нестанка Југославије и ратне злочинце, 2006, када је на продуженом црногорском референдуму проглашена држава новог политичког народа Црногораца, Црна Гора, 2008, када је иза леђа НАТО снага као КФОР-а проглашена независна држава Косово и 2014. године када је у време мајских поплава у Србији у време ванредног стања у земљи прихваћен у Народној скупштини сепаратистички Статут Војводине, чија легитимност је, због ванредног стања у земљи, под знаком питања.

Мислим зато да зборник *Catena mundi*, који је изашао из књижевне радионице Предрага Драгића Кијука је једна од препрека да се одрекнемо делова народа и српских земаља. Предраг Драгић Кијук је поставио дефиницију српског становишта у националној политици и обнови српског националног програма. Питање је поставио вама као гласачима и странкама које вас воде међу којима има и оних које воде у беспуће и нестанак.

Зборник какав је *Catena mundi*, онако како га је замислио и створио од мноштва грађе Предраг Драгић Кијук може да се гледа као старомодно, конзервативно штиво, али не треба да заборавимо да када су Србе водили конзервативни политичари Срби су највише напредовали. Овај зборник се не свиђа ултра левици, нити глобалистима и “ојропљанима”, Србима који ниподаштавају све оно што је створено протеклих векова!

Важна је данашњица. Овај став дуго траје код Срба. Око 70 година важи питање са одговором: Ко је за данашњицу?, и одговор: Он је против данашњице! Тај који је против данашњице тај је непријатељ! Ово стање преживели смо под петокраком уз црвене заставе, узбуђење због штафете и Дана младости. Шта је остало? Грађански ратови, празнина у души и нова гробна места омладине, нејачи, старих и изнемоглих.

Све ово предвидео је Предраг Драгић Кијук када ми је рекао: „Направићу нову крмчију за Србе, општежитељни типик *Catena mundi* да читаоци развијају просветитељство, да говоре да су прочитали књигу истине и да ту истину шире даље и уносе у душу онима који их слушају“.

Мора да се познаје разлика између знања истраживача и његове интерпретације чињеница, да ли је у питању тежња да победи историјска истина или тежња да се историја, прошлост свог народа или другог народа представи како аутор жели, што прелази у злоупотребу науке у конфесионалне или идеолошке и политичке сврхе.

Имамо бројне писце који се представљају као историчари, који никада нису ушли у архиве иако су често пролазили и пролазе поред њих, а „пишу“ историју. Никада не користе архивску грађу, а годинама објављују „истину“, само њима познату о српском народу, као најновија сазнања која нико не може да побије и ... чине штету!

Овакви „историчари“ су обични манипулатори који користе празнине у историографији или недоречена истраживања, а тога има доста у свакој историографији, и манипулишу својим „непобитним истинама“ и читалачком публиком. Промовишу неодговорне расправе које воде у медијима и утичу да се створе неразумна идеолошка опредељења, а често буде национализам који их претвара у интелектуално смешне али опасне сподобе пуне расизма и мржње према свом окружењу!

Предраг Драгић Кијук, филозоф широког образовања, свестан српског националног, културног и политичког становишта све до сада речено је знао! Целог века се борио против таквих сподоба. Зато је приступио сакупљању релевантних текстова историчара, антрополога, етнолога, политиколога, статистичара, публициста и других, пажљиво је извршио анализу сваког рада да би направио одбир који задовољава принципе историјске истине. Прво издање зборника је објављено 1992. године у време почетка „смутног времена“. Данас смо ту где смо 2014. године, у друштву другог издања зборника *Catena mundi*.

Тешко је из овог мноштва текстова с провереним чињеницама изнети све што је важно, и побројати све ауторе на малом простору каква је ова кратка критика зборника. Зборник је поделио на неколико целина, а започео га са Феноменологијом вечног кретања. Затим следи: Европа, Словени, аутоност. Ово смо намерно издвојили да учинимо корак изван зборника.

Срби, овде у Банату, у граду чије име је словенско Бец или Беча на краку на реци Бегуници, Беги или Бегеју, за разлику од Беца или Бече, насеља који се налази недалеко одавде на реци Тиси, не размишљају много о топонимима, а топоним је тапија на земљу!

Немам намеру да говорим о топонимима, напоменућу Идвор Михајла Пупина, Двор, или Беодра, Бели двор деспота Стефана, или Ковин, којих имате на више места у српским земљама као и Беча или Беца који се постоји у Саксонији, па у Мађедонији и на Косову и још неким словенским просторима.

Топоним Игриште који означава свети простор, појављује се у Србији, Босни и у Банату али у облику прилагођен изговору на мађарском језику као Егереш и на још неким просторима у савременој Мађарској. Баваниште, у мађарском језику сачуван као Болвањош, означава култно место Словена где су се окупљали и обрађали у свом дрвеном Пантеону својим боговима. Сакалаз у Банату са друге стране границе означава Соколов лаз или Соколову шуму. Да се вратимо на садржај зборника. Довољно је рећи оволико па да се сви замислимо и прочитамо текст Бориса А. Робакова у првом тому *Catena mundi*, и да наставимо с упознавањем са траговима предхришћанске културе и узајамне везе са другим народима.

Прочитајте зборник. Полако га читајте, читајте га онако како ми је у разговору рекао Кијук: „Нека га читају као Библију, што су наши чтеци читали и преносили нашим мање писменим и неписменим сународницима!“

Употребио је израз „гурави народ“ као симбол обездуховљења Срба последњих деценија које су се завршиле ратовима. Његове речи нису презир према сопственом соју или народу који постоји код глобалиста, “ојропљана” или јадовитих аутономаша и републиканаца војвођанера. **Ово је јед и јад што смо дозволили да поново постанемо неписмени, обездуховљени, што смо поводљиви што прихватамо лакше туђе идеје и људе а сумњамо у своје.**

Можда је зато одабрао текстове Јована Дучића о југословенској идеологији у којима је набоље анализирао југословенску превару коју није схватио историчар и државник Стојан Новаковић, а још мање Јован Скерлић који је чак правдао антисрпске испаде полулудог примитивца римокатолика из Лике пуног мржње према свему што је српско, какав је био Анте Старчевић који је проглашен за “оца нације” у Хрватској! Рећићемо:Какав отац, такав син! Када смо поменули Анту Стачевића, **Предраг Драгић Кијук, који потиче из Баније и чији један предак је дизао Крајишнике на буну против царско-краљевских крајишких официра па и самог цара,** поменућемо и став према Источном питању Еугена Кватерника врлог хрватског домољуба. Његово извртање чињеница и речи пуне мржње упућене Србима, његово мишљење, презир изречен, написан и потписан је застрашујуће али и поучно.

Срби треба да схвате са каквим геноцидним народом су имали суживот и да се више не играју са празним југословенством, него да гледају себе и своју будућност у Европи, али изван Европске уније.

Да подвучемо, шта је зборник који је припремио и уредио Предраг Драгић Кијук.

Срби су озбиљан народ, два пута заветовани Богородици. Први пут од Светога Саве а други пут од Светог кнеза Лазара. Они су незаобилазни чинилац као народ окупљен на простору Подунавља и Потисја, па дуж река Мораве, Дрима, Тимока, Вардара, Дрине, Неретве, Босне, Врбаса на запад све до Крке. Нашли су се на обали Јадрана и заузимају простор до Ријеке на северозпаду.

Језик је мерило народа. На реченом простру сви говоре српским језиком. Постоје у овом српском простору језичка острва других народа, али то су маргиналне групе. Једино ћемо издвојити чакавце који су једини етнички Хрвати а са њим кајкавце који су од 18. века постали Хрвати те спадају у „нове“ или политичке Хрвате. Сви остали римокатолици који говоре српски језик у Крајинама, Далмацији, Славонији и Босни и Херцеговини су “политички“ Хрвати.

Ово је једна важна компонента Балкана која је пажљиво смештена у двотомном зборнику *Catena mundi*, а што је Предрагу Драгићу Кијуку било стало да покаже у, рекли смо, „смутном времену“ са намером да покаже просторни распоред српског народа и подигне самопоуздање оних који су организовали одбрану од побуњеника и терориста Хрвата и њихових пратилаца из Словеније и Босне и Херцеговине и чак Косова и Метохије под високом заштитом расистичке и конфесионално искључиве Европске уније, НАТО паката, САД и Велике Британије и морамо да додамо и подвучемо Немачке, сила које су изазвале грађански рат у Југославији.

Данас ово није тајна, али када је све почело проглашењем и прихватањем независности Словеније и Хрватске 1991-1992. Године је било збуњујуће. „Па били смо савезници са Французима, Британцима и Американцима!“ вајкали су се збуњени интелектуалци и поставили питање: „Шта хоће Немачка?“

Управо одговор на вајкање пружио је Предраг Драгић Кијук зборником *Catena mundi* који треба читати као Библију! Тада ћемо схватити да Немачка жели да створи “Берлински калифат“ и потисне православне Словене са јадранског и црноморског приобаља. Све остало је само стара политичка игра у којој смо као савременици само нови учесници.

Јован Пејин

У Зрењанину, 2014.